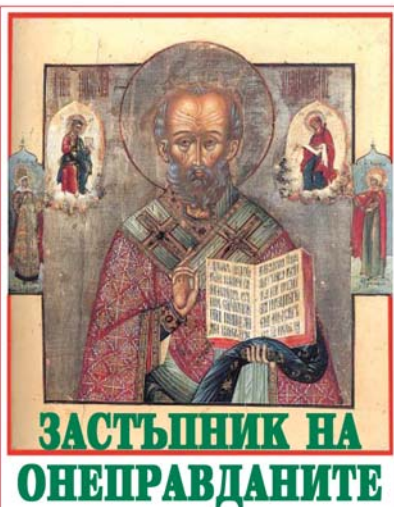

ЖЕРТВА БОГУ
за събиране на духовни плодове
стр. 4

Търпението лекува
УНИИЕТО
стр. 5

ПРЕДАНИЕТО
ненapisаното Слово Божие
стр. 6-7

ЗАСТЪПНИК НА ОНЕПРАВДАНИТЕ

† **Доростолски митрополит ИПАРИОН**

Големият светен св. Николай, архиепископ Мирликийски Чудотворец, прославил през IV в. с вяра скита в Господа Бога, Спасителя Исуса Христа. За негово благочестие, пост, молитва и духовен живот Бог го дарил с чудотворство. Роден е от Патара, град в областта Ликия, Мала Азия, един на благочестивия родослив. Създад духовните му качества, известен чинчо – Патарският епископ със същото име Николай, го явил творил межд в свещеническия си св.

Св. Николай като слънце засиял със своето благочестие в вяра и Господ Бог го надарил с благочестие, да бъде в помощ на страдащи, болни, бедни и опсражданя злези.

В житието му се разказва как той помагал на един фелдлар търговец да камази трите си дъщери.

Св. Николай търпал на поклонение в Йерусалим на Гроба Господен. По пътя се развалила морска буря, която опсметал удрутил, а паднал от мачтите морск възлюбил мач живот.

В Пастернак се поклонил в един манастир за духовен помощ, но Богу било угодно да е в помощ на обуряемите в житиеското море. По време на молитва той чул глас, който му казал да се ядвие в родния си край. По онова време оновляа Архиепископската катедрa в гр. Миря, Ликийска област.

Съборът на епископите в града си наложил пост и се молели Господ да ги просвети да изберат и поставят достоен приемник на покойния епископ Йоан. По време на молитва на старшия епископ било открито първият, който влезе в храма след отпаване на вратите, се казва Николай – той е избран от Бог. Епископът разказал за това си видение на другите. В несладни дни, рано сутринта, той застал при църковните врати. Св. Николай, до обичаи си, рано отишъл на църква и влязъл при. Попитан за името, той отворил „Николай“ и целият епископски събор възрадал го прогласил за архиепископ на град Миря.

Из стр. 8

† **МАКСИМ Патриарх Български**

ПАЗИТЕЛ НА ТРАДИЦИЯТА

„Благите е пътят,
по който вървим днес,
Духов, заштитен,
и причесаното място за
почивка.“
Проклятие, гл.6

Ваши Високопреосвященства, Ваши Прощошенства, Възлюбени в Господа отци, опечалени сродници,
Братя и сестри,

Днес, след по-малко от месец, когато Св. Църква подобавашо отбелята паметта на Преподобния наш отче Св. Йоан Рилски Чудотворец, траурният лъчи на манастирските камбани отново ни събра под куполите на този храм, за да изпратим в неговия последен път игумена на Светата Обител, Драгичевитански епископ Йоан. Послужил ревниво на Светата Българска православна църква от раялата си юношеска възраст, той с дълбока вяра и църковно съзнание изпълняваше всички послушания, възлагани му в негово църковно поприще. Епископ Йоан, в мире Кръсто Николай, е роден на 24 юни 1925 г. в гр. Варна, където от най-ранна възраст, в обстановка на изреден семеен ред и християнско

Отпаване на Драгичевитански епископ Йоан в съборния храм на Рилския манастир. 15.11.2005 г.

възпитание, той се привързва към Светата Църква и обивка Бога. Основно и прогимназиално образование получава в немското училище в родния си град, а наред с уроците си любознателният младеж непереставно посещавал в Божия храм. Записан от примера на свои бележит епархийски архиепископ Варненски и Преславски митрополит Симеон, а след него и от митрополит Йосиф, той решава да продължи образованието си в духовно училище. През сесита на 1939 г. е приет за ученик в Софийската духовна семинария, курсът на който завършва през 1945 г. Води от желанието да посвети живота си в служение на Бога и Св. Църква, на 24 март 1945 г.

е постриган в монашеството с името Йоан в Санвиския катедрален храм „Св. Димитрий Солунски“ от радите на Санвиския митрополит Евлогий, под духовното старчество на архим. Серафим (Алексиен). От 3 септември същата година по решение на Св. Синод младият инок е причислен към братството на Рилската Св. Обител.

От края на 1945 до 1949 г. отче Йоан е студент в Богословския факултет при Софийския университет „Св.Кирилмент Овридски“. По време на своето съладване, на 16 февруари 1946 г. в Рилския манастир е възлюбен в Йерозалимски чин от Замолския епископ Флавиан.

Из стр. 3

НОВ ИГУМЕН НА РИЛСКИЯ МАНАСТИР

Св. Синод на Българската православна църква в заседание си на 17 ноември 2005 г., прот. № 36 – явил съгласие, като разгледал въпроса за назначаването на игумен на Рилската св. Обител, реши на тази длъжност да бъде назначен Негово Преосвященство Адриановладски епископ Евлогий. Кирал на ПДС „Св. Кирил и

Архиепископ св. Евлогий

Методи“; считано от 17 ноември 2005 г. с всички права и задължения на тази длъжност.

За ректор на Пловдивската духовна семинария Св. Синод назначи Негово Високопреосвященство архимандрит Сергий, игумен на „Рождество Христово“.

Гл. секретар на Св. Синод архим. НАУМ

Много преди депресивните състояния да станат обаятелно научно изследване от страна на психологията, азсетите отци на Църквата не само са описали класичната картина на този душевен недуг, но са посочили и причините, които го пораждаат, и методите за лечение. Те наричат това състояние скука, сърдечна мачка, душевна слабост, замъненост, изнемагало, но това са само различни наименования на едно от осемте „грехове“ — унието.

И св. Ефрем Сирин, и св. Иован Касиан, и св. Нил Синайски, и св. Теофан Затворник описват това състояние като тъга, която е особена сила върхлата по средата на дена, помисли, които гонят отплащението от казните им, гласът на съвестта, който ги кара по място, да посещават чужди жилища, манастира да смеят монастирите си. Винуват за подизващите се, че трудост им са направили, че нима да постигнат спасение, да видят милостията им, убият желанието им да изпълняват призивите на Господния глас. Същите помисли карат нас, същите хора, да се отегчават от обичайния си начин на живот и обичайните си задължения. Духът на унието ни гони по нашето място на послушание: от семейните и професионалните ни задължения.

Чувстваме се отвлечени от всичко, което ни заобикаля и всичко, което изпълва дните ни. В състояние на унието човек губи радостта от живота и чувството за удовлетвореност от трудовите си. „Този мрак навсякъде ту тъга, ту страх, ту безнадеждност“ (св. Теофан Затворник). Всичко, което правим, започва да ни се струва правно, безсмислено. Искания ни се да завлаван с нещо друго, нещо по-интересно, грабавно ни, доволно, а за последствие настроение изнемагало е да се завлаван с нещо по-полезно за другите, по-смислено, по-обогатяващо ги духовно. Мислим за жалка си живот и той ни се струва провалил, силен, безрадостен, ниш от провалил дин, провалил си в изпълнение, направили усилия, безплодни трудове, провалили...

„От унието човек отслабва и телом и душой. Не му се дава работи и той гласа да не поиде, в църковата ходи небрежно и целият отслабва.“
(св. Амвросий Оптински)

Унието ни прави и физически нещастни, уморени, съмняни. Умът ни повтаряше и нощи на губа своята крепост, добродетелност, покой, ставане малодушни, уязвими, неспособни за никакви усилия. Ставаме нервни, неспокойни, нищо не може да ангажира вниманието ни, захващаме се с това, ту с друго, но лесно се отегчаваме, разсейваме се. Чувстваме се скъпан не сме на мястото, където трябва да бъдем и не правим нещото, което трябва да правим.

Унието ни винува, че съживяването ни е сиво, еднообразно, лишено от възможности за творческо лично развитие, покаяние или да смеяни работите си, града, страната... Винува ни, че самите ние сме самитни, захвърлени в хаоса на света никому неужни, забравени, нищожни, кара ни да въздъхнем и да се оплакваме, а това ни прави досадни и кара другите още повече да ни досадят. Освен това унието ни оскудява: „Погледат на унието постоинно се отира праки кляват и мислят му мечтат за посетители, че се глас и той погледа от прозорца, хлоние врата в той състояние, че глас и той гласа от прозорца и не се маха от него, докато не му омръзне“ (св. Нил Синайски).

Същото чувство за самота и изоставеност, което този манастира на разговор си събърта, нас ни кара да седим с часове в каварнарите, да пратим в кафенетата, да си бърбам по телефона с някого, да търсим шумни компании, забавления, да си читам с непознати. И да констатираме, че от това унието не ни напуска, а ни върхлата с духова сила.

„Така се явява бедната душа, опелена от връжките кози, докато уморят от духа на унието монах рещи или да се хвърли в дясното, или да напусне клятията и да потърси излечение от тазуе напаст, като посети някоя брат.“

Това казва св. Иован Касиан и допълва, че това манастиро лекарство ни поддържа на още по-големи страдания, защото биващото само повече настраива врата.

Забележително е, че ако психологията в случай на депресивни състояния съветват: отпочини си, отпусни се, разсей се, препоръчват развличаване, почивка и

смяна на обстановката, то светите отци са категорични, да се остави задълженията си! Да се отиде на съня, да се отиде на мъката си или да търсим развличаване означава покриво бегство, а избяган ли като сълвато и страдания, вместо да възлези в бегство състрастта и да я победим, докато те не тападо още по-оскостено. А да възлези бегството в битката ще рече да уморстват в трудовото си занимание, в молитвата си, да оставим мястото, където си припадих от Господя въпреки нежеланието, въпреки отвращението, защото саморинудата, противоборството, упорството смеи по себе си са спастелни срещу унието. Добро средство в борбата с унието е разкрихлито и страдание, вместо да възлези в бегство, което св. Евангелие и Псалтира, помонето на смъртта.

Да се борим с унието, като търсим развличаване, е като да пригъваме болката си с обезпаване, вместо да лекуваме болката си.

„Труещето лекува унието, и то, когато продължава да върши своята работа (въпреки неохотата си), като всячески се придуждава към това поради страх Божий“.

казва св. Нил Синайски и съветва да си определим място за работа и за молитва и да не отстъпваме преди да я изпълним, таа „духът на унието се избяга от тебе“. Египетските отци не позволявали никога мо-

насите да стоят без работа и имали следната поговорка: „Работещият монах бива изкушаван от едни демона, а вярно празния нападат безброй множеството“. Ресентата срещу унието, според св. Иован Касиан, трябва да търсим в думите на св. Павел: „Усърдно да се старате да живеете тихо, да си гледате работата“ (1 Кор. 4:10-11). „Та да не би от разни приказки...“ казва св. Иован Касиан — да загубите своя вътрешна сила и да паднете в омагьане да живеете такава безлюбовност и на другите“ — да не се улавяте в работите и да не се старате да увеличавате съвотните работи и да разнуватате за полевеното на братята“.

Биващото е признак на неискреност, врата към злословеното (оскъждането), ръководител към смеха, прислужник на лъжата, изтребител на съкрушеност, предвестник на съвличането и унието, откъгляне на предразплатата, омагьане на сърчатата толота, отслабване на молитвата“.

В дълги разговори човек неволно допуска празнословие, хвалби, самозатлъкване, клякчоракване, изкривяване на истината, оскъждане. „На Господа с неприятели тоя и той го показва с глас“ — казва св. Теофан Затворник. Освен същото, св. Иован Касиан преп. Ивас Сирин посочва като причина за унието и пренесяването на стомаха. До унието може да доведат и насладите (св. Иован Лествичник) и приятните развлечения, които макар и да не са нищо грешно, но са това, което може да задвои сърцето (каж. св. Теофан). Всичко това отдалечава от Господя, човек греша и малко по малко губи благодатта, налага го тяга. Унието, тази вражеска напаст, според св. Теофан, явява се по повод на Божияте гласа и гласа устроеният на нашите житейски обстоятелства“, когато забравим Божияте заповеди и любовта неустойно омагьане в нас. Това обявява защо често изпадаме в дълбоко унието дори при видимо благополучие, ভালো възраст, че всички всичко е наред и всички ни, ни налягат мъка и чувство за гоняване и безнадеждност. Защото в сърцето си и в мислите си сме се отдалечили от Бога и сме дали място за лудуките помисли. Помислите тогава намират добра почва в душата и когато я завладят изграждат от мислите за Бога“ (св. Нил Синайски).

Според св. Амвросий Оптински причина за унието е това, че „още не сме претрели напастта слава и деими човешкото мнение или поне още сме от него не сме избягали“. Унието идва и от нежелание към гриса и от изпускането на правилното, но унието идва и от прекомерната духова ревност, усърдие и трудова, затова св. Амвросий препоръчва умереност във всичко. Към това преподобният добаян и уни-

ето поради тщаслвие, което ни върхлата, когато нещо не става според нашето желание или когато другите говорят за нас не така, както би ни се искало.

Изпаднем ли в унието, търсим причините или от себе си. Оглеждаме се и уж всичко е същото: съживяване им, обкръжението ни, а го виждаме по нов начин, в различни тонуси. Потиснатото ни настроение ни кара да премелим всякога, да премелим внимателно делата си, обикновения, да премелим отгово неуспехите, загубите и да видим какво може да научим от това. Особоваждането от някои илюзии да нас самите, за хората и нещата, които ни занимават повече е болезнено, но то може да бъде и положително и градивно.

Прованението на страстите е признак за греховност, но при съзнаването за нашето падло естество, наличието на дрешми и нас страсти дала да ни би трябвало да ни изненада на какъвто е стан от духовното си развитие да се намираме. Само смъртта ни оскубява от действителна на страстите и това се отнася и до светите. Унието е един от крикостите, които неизбежно трябва да носим през целия си живот“.

Но ако изставяме срещу него и го похваляваме, „инстинктът следи победата ще последва радост. Както под небето с ту мряно, ту бурно, ту сълвечно, така и в душата ни е ту тъга, ту изнекуение като през буря, ту утешение и радост, като при сълвечни време; и както след лонно време идват слънчеви дни, така и след изнекуение и мъка идва сладко утешение“ (св. Пахом Задонски). От нас се очаква благодарност да понасяме такава състояние с мисълта, че променливостта на чувствата ни е присъща и трябва да я понасяме, като оставяме неизменни в главното: шеста на живите, които сме си избрали. Когато понасяме с търпение и вара унието, можем да обрнем такт туля в съкрушеността за греховите и в ордане на доброто духовно настроение (каж. св. Теофан Затворник). Макар тези състояния да са изпълнени за нас, че могат да имат своята положителна роля в делото на спасението ни. Терзанията, душевната мачка са всен знак, че в нас има нещо, което се нуждае от изпращане. Унието е като гмуркане в най-критичен дълбин на душата ни, където не всичко е прекарано, но е част от нас. Може би е по-лесно да не поглеждаме там, но едва ли е и по-разумно и по-спастелно. Преп. Антоний Велики разказва така:

„Ако някоя се намира в нещо по неволя, се нежелание, то не бъде за него тълкуване и наказание“ и съветва: „Ако доволно от състоянието си, защото ако то понасяне без благодарение (с благодарност, нежелание, но) без оскубяване от бодеи тиранни на себе си“.

Можем и от унието да приободим духовна полза, ако вместо да се оставяме на скрътта, отчаянието и самозатлъкването, се въкръжваме в търпение и молитва. Ако се утешаваме с надеждата, че всичко, което ни се случва е част от благодат Божий Промисъл, че всичко ни е за спасение.

Александра
КАРАМИХИЛЕВА

РАЗКОЛИ

По стъпките на един разколник

Христофор Съев отново „лигря“ в месинжото престојане, но, за да потвърди, че когато разколът се преобръща в „обрат“ на преобратния живот, това може да има паубични последици върху личността. Нама да се връщаме към смугните години от наивното на разкола. Не се и неопознано. Новото амбициозно оглавление разкола в БПЦ е повече от красноречиво. На 24 юни 2005 г. Христофор Съев получава титлата „Средски митрополит и епископ на Америка“ в „Истинно-православна църква в Русия“ (на Рафаил). Уточнено е в самото м много важно, защото има още десет „Истинно-православни църкви в Русия (вж. справката). Изразяването на Христофор Съев в църковната йерархия традиционно е свързано с патристични и сатериантни подходи. Запърши физика и богословие, той се зема с реформата на Българската православна църква, която доведе до дъл-

гогодишен разкол и духовно опустошение.

През 1992 г. той неканонично е ръководил епископски синод за Макирониоски епископ от неколцина архiereи, образували епископски синодически синод „Синод“. През 1993 г. е формирана от Христофор Съев групировка, наречена се събор, събори на Тарново, го провозгласява за „Всебългарски архиепископ“. След като се убеди, че „реформата“ в Църквата няма да се получи и след изтичане на мандата му като народен представител, през 1995 г. той емигрира в Америка.

Пред полова веднъж по пътя на разкола, на отцепването и негативното самоопределение, се е чрез отрязване и отхвърляне на „други“, винаги има две възможности. Едната е тази на непрекъснатия разколнава традиция, а другата е замяната на другата с замяната на Българската църква с любува си, искрено покаяние.

СПРАВКА

Истинно-Православна католонка църква (иосифинци)

Истинно-Православна католонка църква (гендеевци)

Истинно-Православна католонка църква (исавеевци)

Истинно-Православна католонка църква (алфеевци)

Истинно-Православна католонка църква (Христови)

Руска Истинно-Православна църква (Московски митрополит)

Истинно-Православна църква в Русия (на Рафаил)

Руска Истинно-Православна църква (на Амвросий)

Московска Архиепископия на Истинно-Православната (Католонка) църква

Истинно-Православна църква на Островането на Иван Богослов

„Истинната“ православност на общността на Рафаил

Църквата, към която принадлежи в момента Христофор Съев, не може да се похвали с древност (но зато на пък с „истинност“). Тя съществува от 13 март 1999 г., когато на Рафаил Прокопиев и Сергей Мосогов е забранено да служат в Руската истинно-православна църква, а в 27 мартю оскотелно са нитривирати за непослушание към Сиода й.

През март 2001 г. обсебване от 14 общини под управлението на Рафаил е регистрирано в съла. Той самият започва да се титулува „Московски митрополит и папист на вритите на Гроба Господня“. На 14 юни 2003 г. организира „Обединителен архиепископски събор на Истинно-православната църква в Русия“, а той е местобластител на патристическия престол. През 2004 г. Рафаил поема курс на по-интелигентно управление на църквата. Това доведе до отпадане на голям брой независими верейки, които се оформират собствени общности. По дани от самата Истинно-православна църква на Рафаил, в средата на 2005 г. в нея членуват 69 парохии общини с 21 свещеник, 59 свещеници, 22 дякоци и 129 монаси.

Самият Рафаил притежава окултен „лечебни“ център „Пронс“, който се намира в неутралната на общността в Москва. Тя е създадена и „Академия за духовна медицина“, която се занимава с изследвания на възрастността на екстра-сенсите върху човека организъм. Откритие това излага документи за практикуване на „духовно лечителство“.

В книгата „Православни магистрания“ иером. Анастолос Бегосиновъ изобличава „лечебни“ център „Пронс“, представящи се от името на Истинно-православна църква, като нямат нищо общо с Православното. „От името на Московската патриархия на РПЦ официално запознаваме: това е гласа, а е осмислено опит за компромитирване на Църквата и нейния клир. Това е прова на духовна аргументация спрямо Руската православна църква.“

Според него „Пронс“ е масонска организация, която става основ на изследване на нейния гласа „митрополит“ Рафаил, че принадлежи към Руския отдел на Матинския орган (това признаване той прави на откриването на Третата масонска конвенция на международни лечители на 27 юни 1997 г.).

Всяка явля на окултността. Откриването на свободата

В магис, биосенсетивна, спиритизъм, психомуртури и дори „православен магизъм“ – с истински сатанизъм, заквържават като с покривало добродетелите, свещената и дори обрания на Христос. Повечето от хората, които се занимават с окултност, нямат представа за това. Някои вярват, но предсказват да катарот очите си за тези факти. Други знаят и го приемат напълно съзнателно. Но неза-

висимо от това, дали човек знае, че е слуга на сатаната, или не, той е слуга на сатаната, става с жертвობа клир своята душа от вечен живот с Бога. Обрания се на вечни мъки, защото е преживял сатаната в своя Бог.

Това трябва да знаат всички, увличени се по магис, екстрасензитивна, биосенсетивна и прабиващи към техните гонувания „любовни“

Иером. А. БЕРЕСТОВ, из „Православие колдуни“

РЕЧНИК

Свещеното Предание е учението на Самия Иисус Христос и апостолите, прегодизнено от тях на църквите учение, а съставено от писма и писмено. Такива писмени свидетелства за Свещеното Предание по-късно са:

1. Символите на вратата на най-древните поместни църкви, каибъто са: „Символът“ на Йерусалимската църква, записан от св. Кирия Йерусалимски; „Символът“ на Антиохийската църква, чиито текст прабива Йоан Каскал в единството си „Против Несторий“; „Символът“ на Александрийската църква, поместен от епископ Александрийски в неговото „Обкръно послание“ по повод ереста на Арий; дребитен „Символ“ на Римската църква, съхранен от св. Иероним и др. Всички тези символи съдържат в себе си апостолските догмати, апостолската Вера на Църквата.

2. Апостолските правия, приети от Източната църква като канонически, на брой 85, и правията, приети от Западната църква, на брой 50. Те не били написани от самите апостоли, но в тях несъмнено се съдържа практическата от апостолските времена, възлязла вече в употреба в цялата Църква. Събрани са в едно цяло не по-рано от IV в.

3. Вероизповеденията и правията на вселенските и поместните събори, които авторитет е признат от Шестия вселенски събор.

Защото Слово Божие

лики, св. Софроний Йерусалимски, п. нар. Атанасий епископ, „Положението на православната Вера“ на св. Григорий Палама, Константинополският патриарх Геннадий, три догматически послания на Константинополският патриарх Веремия към императрицата, „Православното изобявление на вярата“ на Петър Моладов и др.

5. Дребните литургии, много от които произходат от времето на апостовете.
6. Мнеченските актове, особено най-древните (на св. Игнаций Богоносеев, св. Помпий Мирненски и др.), съставени от неперекрестени свидетели на първите събори, по време на които мнеченските неприяко подробно излагали догматите на християнското учение.

7. Верованията на св. отци и учители на Църквата, които тълкували дребните символи или подробно излагали църковното учение: „Одзаселението на св. Григорий Нисийски“; „Одзаселението и мачовността поучения“ на св. Кирия Йерусалимски; „Богословие“ на св. Йоан Дамаски и др. Голем и приносът на св. отци за изясняване на християнското учение в техните бесери и слова, про-

изнесени в храмовете, капто и в кинишете, съдържащи тълкуване на Свещеното Писание на Спария и Нубия Забел.

8. Дребната практика на Църквата, която отнася и възпроизведена в писмен вид. Тя се ковокса до свещените времена (пости, празници, свещени мтеци, свещеностроителство, обреди и др.).

Православната църква нарича Свещеното Предание учение Слово Божие, такава Божие в каноничности си на църквите, като в каноничности и писменото Слово Божие – Свещеното Писание – и о която като необходимо ръководство за правното разбиране на Свещеното Писание. Принадлежи, по които се разбира истинското свещено учение апостолско Писание: 1. Вътрешни или отрицателни – отсъствие на вътрешно противоречие и съгласие или съобразност със Свещеното Писание. 2. Външни или положителни. За истинско апостолско Предание се признава само това, което по източния досада от апостолско време и което съществува в църквите, основани от св. апостоли, и което отиде на Църквата от претци, чейрвити и петти бещ ситими за апостолско Предание. Смишват на църковното учение за Свещеното Предание източните учения Тертулиан и Викентий Лерински (435 г.). Тертулиан казва: „Това, което от мнзина се приема за едино, то не е измислено, а предадено“. Това, в което винаги, навсякъде в всички Вярвали, е истина.

Н. И. БАРСОВ

Превод: Рука ДОНОВСКА

Богословие

Ние живеем в бързо променящ се свят. Еднзи, някога ограниченото до далечните краища на света, днес могат да се чуят в ежедневното обичане. Само за няколко десетилетия множество нови думи и изрази влякоха в живота: интернет, кибернетично пространство, „виртуално общество“, генов инженерство, глобализация. От друга страна, много богати на значения и смисъл думи от богословския речник, като „духовност“, „общиност“ и др. биваха лишени от истинския си християнски контекст и се превърнаха в достояние на профаниите етик. Същата съдба е подготвила и думата „традиция/предание“.

Само поглед в речника е достатъчен, за да разберем, че тази дума може да означава много неща. Тя може да означава например „народен разказ за нещо отавана минало, легенда“, установен или установен начин на мислене или действие. Казано по-просто, тя може да означава вършене на това, което ние винаги правим – или правене на това, което мислим, че винаги правим. На практика всяко съществено или свои собствени предания/традиции, особено правични. Таква предания имат както много традиции и същества, така и социални групи от всякакъв вид. Това е естество, особено в нашия бързо променящ се свят. В съвременното общество ние очакваме промяна и от гледна точка на нея оценяваме всичко, което ни възлага чувството на постоянство, стабилност, привидност.

Така разбирамо, предания/традицията несъмнено изпълнява важна човешка потребност. То може би прави живота ни по-спокоен. Но това разбираме е далеч от истинското предание/правило на вярата“, за което опитите на Църквата говорят така убедително.

Преданието гледа назад към миналото,

но това не е просто припомняне на унаследените обичаи и народен бит. Православните християни може да ценят много предания, които са наследени от своите предци, но основен отразен момент трябва винаги да бъде апостолското Предание, вярата, предадена от апостолите. Това означава

предци всички вярата в Исусу Христос. Ние вярваме, че Исус Христос е Божие „последно Слово“ към човешеството, че в Себе Си Той крие всички тайни на Божия план за спасение, като показа чрез Своята смърт и възкресение абсолютната вяра на Оново, Когого Той нарича Отец. Ние също така вярваме, че сме свързани с този Един Бог и Отец посредством Исус Христос чрез силата на Св. Дух – този Божий Свет Дух. Който ни преобразява в помозици, свети, както Исусус в Помозици.

Светата Божия. В това си състояние Преданието е обръщано към миналото, към апостолското свидетелство. В същото време, обживяно от Св. Дух.

Преданието гледа към бъдещето

То има есхатологично измерение. То очаква окончателното изпълнение на Божия план за спасение, когато Христос ще „предаде Царството Божие и Отца, когато унищожи всяко началство, всяка власт и сила“ (1 Кор. 15:24). Следователно Преданието не е просто повторение на прекрасни слова и формули, на вършене на това, което ние винаги правим. Както о. Г. Флоровски отбелязва, „Преданието не е само защитен, консервативен принцип; то е принцип на възраждане, на духовно възкресение“. Преданието е постоянно присъствие на Св. Дух, а не само спомен от думи“. Верността към Преданието също означава не само съхраняване на вярата, но и чрез силата на Св. Дух нейното цялостно съществуване. Самите ние трябва да бъдем преобразени от вярата, защото само по този начин ще бъдем в състояние да в „предание“ на другите убедително и действително. Трябва да се подвизаваме за вярата, всъщност завинаги живеем в „състояние“ (Юда. 1:3) не само чрез вярата, но и в самия свят пример и живот.

Преданието се разбира като „принцип на

възраждане и духовно възкресение“, преди всичко в св. тайнство Кръщение. Днес ние сякаш забравяме изключителното значение на кръщението, но за ранните християни то отбелязвало важен, повратен момент в техния живот. Кръщението не е спонтанно събитие, а по-скоро цялостен процес на обръщение. Той започнал с въвеждането в послушание и продължавал с дълъг период на обучение в истините на християнската вяра и живот. Той включвал проговорянето на злате думите и отхвърлянето на

фалшивите богове по пътя на цялостна лична реориентация на живота и ценностите. Той включвал предаването (traditio) на Симона на вярата на онзи, който се подготвял за кръщение; и това се случвало, при самия кръстен купел, от връщането (reditio) на Симона на вярата, когато кръщаваният могъл да каже: „Вярвам...“, превръщайки тази апостолска вяра в своя лична.

Днес за нас приемането на апостолската вяра започва с кръщението, но – така както за ранните християни – тя трябва

да се поддържа и храни в контекста на общието, в общието със св. Тайни Христоси. Трябва да помним това при изготвянето на образователни програми. Ако Преданието е наистина „принцип на възраждане и духовно възкресение“ в първоначалния живот, тези програми трябва да са ориентирани към духовното обожение на цялата човешка личност. Те трябва да включват обучение не само в истините на християнската вяра, но и в осъществяването на дело на християнския начин на живот. Ние трябва да де-

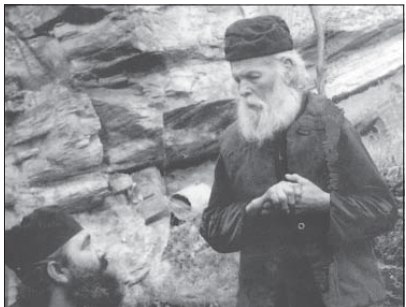
кажем, че истинското предание/правило на вярата“, за което говорим, отбелязва, че живяне пред

правило на живот

Интергратива между истината и живота, обучението и прилагането на дело на наученото е онова, към което трябва да се стремим образователните програми в духовно-теологична област. Училища. Уроците по Свещ. Писание, Догматическо богословие и другите дисциплини трябва да се допълват от други форми на безкорисно служение на другите. Ние знаем, че осъществяването в изолация, богословие може да се превърне в удебелител, сила. Ние също така знаем, че осъществяването в изолация, безкорисното служение може да се превърне в естествено служение – естествено самореклама и самодоволеност. Обучението и служението са естествено и естествено. Трябва да се интегрират, превръщайки се в едно цяло. Но това може да се случи само ако обучението и служението са основани върху молитвата и се осъществяват в контекста на общието.

В Софийската духовна семинария и Богословския факултет всекидневното богословие и в своя център на живото служение. Чрез ежедневна молитва всеки ден си спомняме в нашите знания и дейност, че имаме една светлота, изграждана на тялото Христосово. Това е истинската мирка за нашата вяроност към Преданието.

Д-р. д-р. Емил ТРАЙЧЕВ, факултет на Богословския факултет на Софийския университет

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2008

Абонарийте се за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“ – официалните издания на Св. Синод на БПЦ

„Църковен вестник“ е издание с традиция и отговорност на живота. В него винаги имаше и ще има много добри и интересни публикации за живота на Св. Синод, анализа на актуални проблеми на Църквата и обществото, интервюта с видни философи и богослови, пътувания, почивки от живота на старостите, информация за новия изданик.

През настоящата година екипът на „Църковен вестник“ планира да новия рубрика „Страница на читателите“, в която ще публикуваме наши материали, отговори и коментари.

Ако да се абонариете за „Църковен вестник“ и „Духовна култура“ на адрес: София 1000, ул. „Оборище“ № 4, Св. Синод, за изплатване изплатете: 2. Както и в приложените материали за адрес: ул. „Добричката“, в София. За адрес: 3. Чрез интернет: в интернет банкови услуги на Синодния и интернет: НУВ Божие, като Божие в София, ул. „А. Кайлъков“ № 58, банков код: 660 96 608, сметка: 1018147018.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ

за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете изданието и периода от време, за който искате да се абонарират

Име Презиме Фамилия
 гр./с п. код общ. обл.
 ж./юл № бл. вх. ап. тел.
 Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банков бордеро или почтенски запис).

Цените на абонамента са на стр. 8.

ЗАСТЪПНИК НА ОНЕПРАВДАНИЕ

От стр. 1

Като ревностен проповедник на Христовата вяра, при последното гонение на християните във времето на император Диоклитиан (IV в.), ведно с много връстници, св. Николай бил заточен в тъмница, лето търпял страдания и лишения, но и там се преставал да проповядва и окуражава затворниците.

С Миланския съвет от 313 г. при император Константин Велики се дала свобода на изповядване на вяра Христова и св. Николай щял пачно арменскоконскавти си катедрата в гр. Мира, Лийкийска област.

Той участвал в Първия вселенски събор, състоел се в гр. Никея, край Цариград, в 325 г., свикал против ереси на Александрийски претрив Арета,

той би бил в гора, да не би довел до така преслава св. Николай всагата се върнал заедно с тримата военачалници на заклетото, което щяло да се изпълни пресъдът. Със свои архиепископски авторитет успял да отвлече от ръката на владетеля и освободил ослепените граждани.

След време тримата париградски военачалници Непотвиан, Урс и Ерипион били изселени в държавна земята и хвърлени в тъмница в Париград.

Градоначалникът, бейоси се, се ожеле да се отпраздват, поискал да се избере – да бъдат осъдени на смърт. Съинтересен страдал им съобщил какво ги мака. В нощта преди да бъде изпълнена присъдата, те се опитвали в бележките си да задрожат владетел, който имал съв.

Николай, и как защитил поимено ослепените граждани, и заедно се обрънал с молбата към св. Николай. Бог чул молбата им и през същата нощ св. Николай се явил настана на царя и го заплашил, че ако не освободи неправедно ослепените, той ще му обяви война. Царят запитал: „Кой си ти, койте ме заплашваш?“ И отговорил бил: „Аз съм Николай, архиепископът на гр. Мира Лийкийска“. Същото видение имало в градоначалникът. Изведени от тъмницата, тримата военачалници се явили при царя и били освободени.

Св. Николай се покаял като голем мисленик, пастир, защитник на онеправданите, покровител на бедните до края на живота си през 342 г. На гроба му в гр. Мира ставали много чудеса, търпеливи и изпълнение на добри прощби. И през всекото търпелие в молитва неговата небесна благодатна помощ са в изключаване, получаване и днес.

Църквата с увереност в неговата, дадено му от Бога небесна благодатна сила на молитва, се определяла наред със св. апостоли всички члестърпя да бъде ден за медитативно призоваване на св. Николай, Миланския Чудотворец.

Моряци и търговци го имат за свой небесен покровител.

Св. Църква го почита като небесен покровител и на всички, които го призовават в молитва, като помощник в трудностите на живота и молитвен застъпник пред престола на Всевъшний Господ Бог.

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

1-15 декември

Св. Никол Даликански

Зачетие на св. Анна

Св. Андрей Апостолски

В този период се честват пърча от 12-те св. нар. „майка“ пророци. Разрешаване на майки и момиче се осъществява на 4-те канонически и животински на пророците, а на обена на честване на от тях пророчески княза, възмъжи в състава на Стария Завет.

- 1 XII. Св. протр. **Нарц.** Живил при угрейския цар Евстахий.
- 2 XII. Св. протр. **Алвакс.** Живил при царете Манасия и Анон.
- 3 XII. Св. протр. **Софоний.** Живил при угрейския цар Исус.
- 4 XII. Св. **Венча Варвара.** Лийкийска, заличена менически при цетр. **Максимиа.** Мошане илюшан в Киш. Частима от тях се намира в софийската църква „Св. Преображение“. Св. протр. **Иван Даликански.** Св. отец от VII в., прай славски дромане на Варата в южен ред. Съставил поимено на Олгоута и почита Велики празнични протрири.
- 5 XII. Св. протр. **Савла Освещен.** Роген през IV в. в Канатрийс. Честване на яново манастири в Палестина.
- 6 XII. Св. **Николай Чудотворец** – живел през Втората пол. на III в. Архиепископ на гр. Мира в областта Лийкия. Внес участие в Първия Вселенски събор в Никея. Мошане му почитават в гр. Бард, Италия.
- 7 XII. Св. **Андрей, ап.** Мезопотамски – буген отец на Църквата и ревностен защитник на чистотата на Варата от IV в. Мошане му се почитат в гр. Милано, Италия.
- 8 XII. **Протр. Филомен** Тарсийска. Родила се в гр. Помпийон, Южна Тарсия. Изгето извършила и пофийкочески си поубие. В началото на XIII в. мошане и били пречествени в Търново. Днес те се почитат в румунския гр. Арфюна.
- 9 XII. **Зачетие на св. Анна.** Зачетане на св. Деба Марк.
- 10 XII. Св. **анк Мана.** Рински Воин, зачала менически при цетр. **Максимиа.**
- 11 XII. Св. **протр. Давид.** поубийца се в постоинна мошане бугру стъп постоинен негале от Византизм.
- 12 XII. Св. **Спиритон** – един от великите светецита и чудотворца на IV в. Епископ на гр. Триполитан на в. Кипар.

който отричал Божеството на Исуса Христа. Св. Николай в спор с него, от ревност към чистотата на вярата, му ударил плесница. Заради това бил наказан и му бил отнет омофора – епископско отличие. Но в следващата нощ на правоверното единство се открило чудно видение с образа на св. Николай, на когото Господ Исус Христос му подава св. Евангелие, а Св. Богородица – омофора. Оттогава неговите събрати почитали да го почитат като велик Божия угодник.

След завършването си от събора, във Фригия, Мала Азия, настанал бунт. Цетр изправил войска с кораб, под водителството на трима военачалници: Непотвиан, Урс и Ерипион да потеглят бунта. Поради бури в морето те спрели с корабта недалеч от гр. Мира. Войниците слезли от корабите и започнали да отграбят населението. Като чул за това, св. Николай опитал да помогне на народа. Но при неговото отсъствие градоначалникът на Мира неправедно осъдил на смърт трима почитани граждани. Народът избягнал да съобщат това на св. Николай, като заявил, че ако

ХРОНИКА

България

Духовна подкрепа за българските мещици в Либия

Във българския спрания била отслужени молебени за осъбодяване на Обществения комитет „Православни ценности“ към Варненска епископско-католонска митрополит.

На 13 юли 2008 г. всички храмове на Варненска и Великопреславска спрания след съвета Литургия била отслужени молебени за здраве и

осъбодяване на българските мещици в Либия, събщиана пресентират на Обществения комитет „Православни ценности“ към Варненска епископско-католонска митрополит.

Стотица духовници и миряни отразила своята молитва към Бога за възбавяването им.

Църквата призовава към възраждането на българските мещици в Либия, в тези дни, когато отново ще се разгледа тяхното дело от съда.

Във варненския катедрален храм „Успение Богородично“ започна подписка след християнство в подкрепа на българските мещици в Либия.

В Ловеч бe отслужени молебени за възбавяването на нашия мещици.

По инициатива на Сържуденото за защита на гражданските права, чест и достойнство на

българските мещици в Либия, на 13 юли 2008 г. в Ловеч в катедралния храм „Свети Троица“ бe извършени молебени за здраве, справедлив съд и скоростно осъбодяване

на мещициките им есетри. Молебните бeше отслужени от Негово Преосвещенство Ловчанския митрополит Гавриил в съслужение с местното духовство.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“		св. „Духовна култура“	
1 година	21,00 лв.	1 година	18,00 лв.
6 месеца	10,50 лв.	6 месеца	9,00 лв.
3 месеца	5,25 лв.	3 месеца	4,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА

СВ. СИНВОД, София – 1000
ул. „Обрешанска“ № 4
тел. 987-56-11
тел./факс 980-30-16

e-mail: zupres@svb.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръководител: св. протопр.

Бюллетоно смекта на Синводално издателство на ВПЦ НУВ Бюллетон, митр. на София – София, ул. „Алфийска“ № 58
булевард, код 600 96 608, сметка: 1018147018

Сметане да се изпращат в отплата: пощата, данъци, сметки, а ванини да се заплават поимено в брой и поименовал код на получаване!

Напомена: чл. „Духовен вестник“ съдържа сведения за вестника и изобразяване и на бива да се използва за битова нужди.